

over, hvad der kan være en rimelig sanktion for en eventuel skattelovsovertrædelse. Sager, der kræver over 200 retsmøder i underretten, hører i det hele næppe hjemme i en civiliseret retspleje. Hvis anklagemyndigheden ikke på langt kortere tid kan bevise, at den har ret i sine synspunkter, er der ingen, der lider skår, fordi sagen opgives.

Dertil kommer imidlertid i den konkrete sag, at byretsdommen så åbenbart er udformet som et forligsforslag, der lægger op til, at nu skal denne forbitrede marathonstrid bringes til ophør. Enhver kan påpege, at der er indbyrdes modstrid i byretsdommens udsagn, og derefter fortolke denne strid på den måde, enten at Glistrup skulle have været frifundet, eller at han skulle have haft en strengere straf. Betragtninger af denne art er der imidlertid på sagens nuværende stadium ikke noget konstruk-

tivt i.

Folketinget burde tage konsekvensen af byretsdommens oplæg til, at striden nu skal bilægges.

Grundloven henskyder en sådan bilæggelse til, at man skal hense til »almindeligt omdømme«. Heri kan naturligvis ikke ligge, at man i almindeligt omdømme ikke finder, at vedkommende er egnet til at være i folketinget. Det er sandsynligvis 97% af vælgerne omdømme, at de radikale ikke skal være placeret i folketinget. Partiet har jo kun 3% af stemmerne. Derfor kan man naturligvis ikke forkaste, at partiet har fået 3% af mandaterne.

På fuldstændig samme måde med fremskridtspartiets antiindkomstskatteideologi. Nogle vil måske påstå, at 85,4% af vælgerne ikke deler denne opfattelse, men derfor skal de 14,6% da alligevel selv bestemme, hvem de vil være repræsenteret af, og det skal flertallet ikke blande sig i.